

VERTROUWELIJK

MAANDOVERZICHT

No 2 1958

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

V E R T R O U W E L I J KMaandoverzicht no. 2 - febr.'58.(Tijdvak 1-2-1958 - 28-2-1958.)I N H O U D

I. <u>Communisme Internationaal.</u>	blz. 1 - 9
De verkiezingen voor de Opperste Sowjet van de USSR.	1 - 2
Het "Rode Leger" 40 jaar.	2 - 3
De Grote Sowjet-Encyclopedie; nieuwe beknopte bijdrage over Stalin	3 - 4
Het "revisionistische gevaar"; Prawda-artikel van het hoofd der sectie agitatie en propaganda van het C.C. der CPSU.	4 - 5
De agrarische hervormingen; plan-Chroestsjow door centraal comité goedgekeurd.	5 - 7
Zuivering in de Oost-Duitse partijleiding.	7 - 9
II. <u>Activiteiten van de CPN en haar hulporganisaties.</u>	9 - 26
Reuter uit het partijbestuur uitgestoten; Brandsen als partijlid geschorst.	9 - 10
Paul de Groot over zijn beleid	11 - 13
Zes nieuwe partijbestuurders alleen met raadgevende stem	13 - 14
Wijziging in het bestuur van "Bepenak"	15 - 16
Herdenking van de februaristaking te Amsterdam	16 - 17
De communistische vredesbeweging; voortgezette anti-Amerikaanse agitatie	18 - 19
Openlijke ANJV-steun aan de verkiezingscampagne van de CPN	19
Nieuw periodiek van het Culturele Informatie Centrum der Vereniging "Nederland-USSR".	19 - 20
De NVB en de Internationale Vrouwendag	20
Buchenwald-Vriendenkring	20 - 21

Vakbeweging - "Ledenbrief" EVC als protest tegen de gedragingen der partijleiding.	22 - 23
Standpunt van enkele EVC-bonden in de kwestie Reuter/Brandsen	23 - 25
De communistische acties in de bouwvakken.	25 - 26
III. <u>Overige groeperingen.</u>	26 - 30
De revisionisten en de orthodoxen van de 4e Internationale; de RCP en het Pablo-isme	26 - 27
Optreden van enkele oud-politieke delinquenten in de kring van ontevreden landbouwers	27 - 30
IV. <u>Activiteiten van Indonesiërs etc.</u>	30 - 32
De moeilijkheden van in Nederland studerende Indonesiërs.	30
Mogelijke vervanging van de "Perhimpunan Indonesia" door een andere vereniging	30
Chinese cultuur-spreiding.	31 - 32

Stakingen.

Agenda.

HOOFDSTUK I - COMMUNISME INTERNATIONAAL.

De Sowjet-Unie.

De voorbereidingen voor de verkiezing van de Opperste Sowjet van de USSR op 16 maart zijn in de eerste helft van februari met de gebruikelijke kandidaatstellingen afgesloten. Deze verkiezingscampagne blijft een schijnvertoning van "democratie" omdat de Opperste Sowjet weinig meer dan een dienende taak ten opzichte van de werkelijke machthebbers heeft. Het hergroeperen van de kiesdistricten - nu minder in aantal in het Westen en meer in het Oosten van de USSR - duidt op een migratie van de bevolking naar de oostelijke gebiedsdelen van het Sowjetrijk.

Leden van het secretariaat en het presidium van het centraal comité van de CPSU zijn wederom kandidaat gesteld bij de komende verkiezingen. Het onder leiding van Chroestsjow staande secretariaat is invloedrijker geworden. Het treedt ook hier demonstratief op de voorgrond.

De Kamers van de Opperste Sowjet, onderscheidelijk de "Sowjet van de Unie" en de "Sowjet van de Nationaliteiten" zullen enigszins in ledental gewijzigd worden. De eerste wordt uitgebreid van 708 tot 731 en de tweede wordt ingekrompen van 639 tot 633 afgevaardigden.

In een "Open brief" van 8 februari jl. hebben de 22 ere-candidaten zich gericht tot de kiezers van het hun toegewezen district. Van de 20 top-candidaten in 1954 bleven er slechts 8 over. Malenkow, Molotow, Kaganowitsj, Zjoekow en 3 Malenkow destijds nastaaende leden van het partijsecretariaat (Michailow, Ponomarenko en Sjatalin) blijken voor de verkiezingen te zijn uitgeschakeld.

In afwijking van de situatie bij de verkiezingen van 1954 zijn thans 8 militaire kiesdistricten opgeheven. Met de reeds genoemde maarschalk Zjoekow ontbreken nog 2 andere representanten van de Sowjet-strijdmacht, de maarschalken Boedjenny en Wassilewski; evenals de in het economische vlak toonaangevende voormalige leden van het partijpresidium Pervoechin en Saboerow. Pervoechin is zojuist in de plaats van Poesjkin benoemd tot Sowjet-ambassadeur in de Duitse Democratische Republiek.

In de hoofdstad van de USSR fungeren als kandidaten voor de Opperste Sowjet: Chroestsjow, Mevr. Foertsjewa en Sjewernik. Aan Sowjet-premier Boelganin is thans niet zoals in 1954 de onderscheiding te beurt gevallen om in Moskou-Stad kandidaat te worden gesteld. Hier en daar ziet men er een aanwijzing in voor het dalen van Boelganin op de hiërarchische ladder.

Het centraal comité van de CPSU heeft op 9 februari 1958 zijnerzijds een verkiezingsoproep gepubliceerd. Na een terugblik op de resultaten van de afgelopen vier jaren worden er onder meer als doelen voor de komende periode in gesteld :

de verdere uitbouw van de zware industrie, het opvoeren van de arbeidsproduktiviteit, het voorbijstreven van Amerika in de agrarische productie per hoofd der bevolking, het verder bevorderen van de technische voorsprong op het Westen, de verdediging en versterking van het "socialistische kamp", vooral door het verstevigen van de politieke en economische betrekkingen met China etc.

Het Sowjet-vredesoffensief.

Moskou heeft zijn "vredesoffensief" met zeer uiteenlopende middelen voortgezet. De bekende "Boelganin-brieven" aan de westerse leiders zijn gedurende de jongste maanden met nieuwe, niet minder uitvoerige uiteenzettingen van de Sowjet-Russische premier aangevuld. Een betrekkelijke vooruitgang is daarin alleen de suggestie - waarschijnlijk ter ondersteuning van het (Poolse) Rapacki-plan gedaan - om een atoomwapenvrije zône te scheppen in centraal Europa, die in eerste aanleg Duitsland (Oost en West), Polen en Tsjechoslowakije moet omvatten. Met toenemende klem dringt het Kremlin verder aan op het houden van een "topconferentie", waar ook dit vraagstuk op de agenda zal komen.

De herdenking van de 40ste verjaardag van het Sowjetleger bood Moskou de gelegenheid om de nauwe verbondenheid van de communistische partij en de strijdmacht van de USSR onder brede aandacht te brengen. Maarschalk Malinowski, die zoals bekend zijn collega Zjoekow als minister van defensie opvolgde, hield op 23 februari jl. een rede in tegenwoordigheid van de voornaamste partij- en regeringsleiders; hij betoogde dat vastberaden voor de vrede wordt gestreden maar dat een agressor kan worden verpletterd. In Oost-Duitsland heeft de Sowjet-Russische generaal Zacharow een zelfde geluid laten horen tijdens

een gelijksoortige herdenkingsplechtigheid.

Bij de herdenking in Moskou trok vooral een ongebruikelijk decorum de aandacht. Voor het eerst sedert 1945 verscheen Chroestsjow in generaals-uniform. Ook andere persoonlijkeden, zoals Worosjilow, Boelganin en Kiritsjenko hadden zich voor deze gelegenheid in militaire uniform gestoken. In het Franse partijdagblad "L'Humanité" (24-2-58) werd hierop de toelichting gegeven, dat allen tijdens de oorlog leden van de Verdedigingsraad van Stalingrad zijn geweest.

Ideologische problemen.

Medio februari jongstleden - met een vertraging van nagenoeg twee jaren - is het 40ste deel van de Sowjet-Encyclopedie verschenen. Het bevat mede een levensbeschrijving van Stalin waarin de overleden leider wordt geloofd en gelaakt. De vervolging van tegenstanders zoals Trotski, in de twintiger jaren, wordt juist geacht, daarentegen onjuist de liquidatie van vele communisten, in de dertiger jaren. De "open breuk" met de Joegoslavische leider maarschalk Tito had Stalin behoren te voorkomen. Hij had nazi-Duitsland onderschat. De west-grenzen van de Sowjet-Unie verkeerden dientengevolge in een onvoldoende staat van versterking. Later had Stalin echter een belangrijke rol gespeeld in de opbouw van het leger en in de verdediging van de USSR tegen de nazi-legers.

De levensbeschrijving, die nu is verschenen, spreekt ook over een aantal vergissingen van theoretische aard. Onjuist was Stalins uitspraak, dat oorlog tussen socialistische en kapitalistische landen onvermijdelijk is. Verder wordt erop gewezen dat de stelling van Stalin niet houdbaar is over het zich verscherpen van de klassenstrijd naarmate de opbouw van "het socialisme" in de staat voortschrijdt.

Stalins vergissingen begonnen toen hij zich onfeilbaar ging achten en buiten het centraal comité van de communistische partij om beslissingen nam. De leiders van de geheime politie, t.w. Beria, Jagoda en Jeajow - aldus in niet chronologische volgorde genoemd - hadden Stalins vertrouwen verworven en gebruikten zijn steun om vele personen te elimineren, die eerlijk en trouw jegens de communistische partij waren geweest.

Voor het eerst zijn in de Sowjet-Encyclopedie thans citaten gegeven uit een brief van 1922, waarin Lenin de bolsjewistische partij waarschuwde tegen bepaalde ongunstige karaktereigenschappen

van Stalin, gebleken bij diens optreden als algemeen secretaris. Tevens is vermeld, dat Lenin in bedoeld schrijven had gesuggereerd Stalin op die post door een ander te vervangen.

Stalin blijft echter geëerd als een leider, die van de Sowjet-Unie een industriële macht maakte en de grote landbouw collectivisatie doorvoerde.

De tientallen pagina's, nog in de voorgaande editie van de Sowjet-Encyclopedie gewijd aan het leven en werken van Stalin, blijken nu door slechts 5 bladzijden tekst annex een foto over 1 pagina te zijn vervangen. Inhoud en vorm van deze jongste, geautoriseerde levensbeschrijving zijn de "stille getuigen" van een Stalin-devaluatie, die vooral Chroestsjow met ontstuiimingheid had ingelaid aan het slot van het XXe CPSU-congres.

Stalin behoudt een plaats in het pantheon der erflaters van het communisme, maar het is er een van bescheidener afmeting geworden. Tot de allergrootsten mag hij op grond van deze meer kritisch gestelde beschrijving van zijn leven en werken niet (meer) worden gerekend.

De tegenwoordige machthebbers van het Kremlin hebben kennelijk het huns inziens meest geëigende tijdstip afgewacht om deze "herwaardering" van Stalins betekenis aan de openbaarheid prijs te geven. Eerst moesten de gemoederen van de communistische wereld worden gekalmeerd, die sinds midden 1956 te dien aanzien zo geschokt werden.

Een "Prawda"-artikel.

Kort voor de vorenvermelde publicatie bracht het partijdagblad "Prawda" (5-2-58) een leerstellige beschouwing over twee pagina's. Het is een artikel van F. Konstantinow, hoofd van de sectie agitatie en propaganda bij het centraal comité van de CPSU. Op inhoud en strekking van deze beschouwing had Stalin - zo hij nog leefde - waarschijnlijk maar weinig behoeven af te dingen. Professor Konstantinow bouwt in dit artikel voort op de bekende Verklaring van de twaalf communistische en arbeiderspartijen van de "socialistische landen", die in november 1957 werd gepubliceerd. Naast een waarschuwing tegen het dogmatisme en sectarisme werd daarin de opvatting gelanceerd, dat het voornaamste gevaar voor het handhaven van de eenheid van het "socialistische kamp" in het revisionisme gelegen is. Het artikel van Konstantinow richt zich niet alleen tegen revisionistische tensenzen in

de Sowjet-Unie. Met name is deze activiteit ook elders gesignaleerd, bijvoorbeeld in Polen, de Verenigde Staten, Canada en Hongarije. De auteur somt als gevaarlijkste elementen op de pogingen van de revisionisten om de tegenstellingen tussen kapitalisme en communisme te overbruggen, de klassentrijd te bagatelliseren, de leidende positie van de Sowjet-Unie in het internationale communisme aan te tasten en het leninistische dogma betreffende de voorhoede-taak van de communistische partij te verwerpen. De verhouding tot de Sowjet-Unie en de andere socialistische landen vormt, volgens Konstantinow, de toetssteen voor iedere consequente marxist. De revisionisten in een reeks landen zoeken een compromis met de bourgeoisie en betrekken "reactionaire nationalistische posities".

Konstantinow richt zijn aanval vooral tegen Leszjek Kolakowski, een bekende Poolse filosoof van marxistische huize, die tegenwoordig hoofdredacteur van een Pools wijsgerig tijdschrift is. Kolakowski was een van de stuwende krachten in de "Po Prostu"-beweging, die het regime in Polen verder wilde liberaliseren. De Poolse partijleider Gomulka had zich in de loop van 1957 al politiek gedistancieerd van het partijlid Kolakowski. Laatstgenoemde bezit nochtans veel gezag, vooral in de kring van intellectuelen en kunstenaars in zijn vaderland.

Wanneer de inhoud van het Konstantinow-artikel wordt bekeken in samenhang met de wat later vrijgegeven officiële Stalin-biografie, dan lijkt het of Moskou reeds bij voorbaat heeft getracht om het eventueel trekken van "verkeerde" conclusies in en buiten de communistische gelederen te voorkomen.

De doctrinaire beschouwing in de "Prawda" - het orgaan dat binnen de dirigerende invloed van het partijsecretariaat, i.c. van Chroestsjow ligt - accentueert de noodzaak van een straffere partijdiscipline. Konstantinow beweert dat er een verbitterde klassenstrijd woedt op het terrein van politiek, ideologie, filosofie en kunst. Waarschijnlijk doelde hij hier niet in hoofdzaak op de situatie in de Sowjet-Unie maar in het bijzonder op de eerder door hem genoemde revisionistische activiteiten in de partijen van Polen etc.

De agrarische hervormingen.

De nieuwe vormen van samenwerking in de agrarische produktie van Sowjet-Rusland, waarover Chroestsjow in zijn rede te Minsk op 22-1-58 gewaagde, hebben ook buiten de USSR reacties van partijwege

opgewekt. Het Oost-Duitse partijorgaan "Neues Deutschland" van 26-1-58 reageerde, zoals vorig maal reeds gemeld, met de opmerking, dat het opheffen van de M.T.Stations en de verkoop van de daar beheerde tractoren en landbouwmachines aan de collectieve boerderijen niet aanbevelenswaardig is voor de DDR. De opbouw van het socialisme, vooral in de landbouw, wordt voor het nemen van zodanige maatregelen nog onvoldoende gevorderd geacht. Ook uit Tsjechoslowakije - "Rudé Právó" 30-1-58 - is een dergelijke afwijzing voor het eigen land gekomen. Het partijdagblad te Praag repte daarbij nog veelbetekenend over de terzake door Chroestsjow gedane "suggestie". De nog in opkomst zijnde collectieve landbouw in Tsjechoslowakije beschikt, zo werd betoogd, nog niet over de jarenlange ervaring, die de Sowjet-Unie heeft.

De hoofdzakelijk op snelle produktie-verhoging gerichte plannen van Chroestsjow zullen al op vrij korte termijn in de Sowjet-Unie ten uitvoer worden gebracht. Het presidium van het centraal comité van de CPSU heeft zich eind februari accoord verklaard met het voorstel van de eerste partijsecretaris. De machine- en tractorenstations zullen na het officieel bekrachtigen van het project, geleidelijk aan moeten worden veranderd in centrales voor herstelwerkzaamheden. Misschien wordt het plan reeds in april a.s. op de agenda geplaatst van de zitting der nieuw gekozen Opperste Sowjet.

In enkele collectieve landbouwbedrijven van de USSR heeft de aankoop van MTS-materieel inmiddels al plaats gehad. Incidenteel zijn er voorts bezwaren geopperd tegen een verminderen of een verdwijnen van het staatstoezicht op de kolchozen. Bij de nog schaarse discussie in de Sowjet-pers zijn hoegenaamd geen praktijk-bezwaren gemaakt tegen de door Chroestsjow bepleite rationalisatie. Voor het opvoeren van de landbouwproduktie, aldus wordt erkend, zijn verdere veranderingen noodzakelijk. De tot dusver gerezen bezwaren zijn van politiek, zoal niet ideologisch gehalte. Een voorzitter van een collectief boerenbedrijf achtte het gevaarlijk de invloed van de partij op de kolchozen te verminderen. Anderzijds werd de opmerking geplaatst, dat voor beduchtheid in politiek opzicht geen redenen zijn. De positie van de staat bij het leiding geven aan de collectieve agrarische produktie zou geenszins worden verzwakt. De toenemende politieke kracht van de communistische partij in de landbouwgebieden maakt het, volgens dit standpunt, niet langer noodzakelijk de MTS voor politieke supervisie te blijven gebruiken.

In het voorbereidende stadium zal Chroestsjow zelf wel rekening gehouden hebben met het rijzen van politieke bezwaren. De "Prawda" van 7 november 1957 haalde een rede van hem aan, waarin hij verzekerde, dat het om praktische redenen overgaan op andere organisatievormen geenszins een prijsgeven betekent van het beginsel van de socialistische eigendom of een terugkeer naar het particuliere bezit.

De Moskouse correspondent van het CPN-dagblad, Joop WOLFF, wijdde in "De Waarheid" van 17-2-58 aan deze zaak een beschouwing. Hij noemde het een ijdele "kapitalistische hoop" in de nieuwe plannen een prijsgeven van socialistische maatschappijvormen te willen zien.

Zuivering in Oost-Duitsland.

In de eerste week van de afgelopen maand kreeg een zuivering in de hoogste bestuursregionen van de Socialistische Eenheidspartij van Duitsland, de SED, haar beslag.

"Neues Deutschland" 8-2-58 gaf een uitvoerig verslag betreffende de zitting van het 35ste Plenum van het centraal comité der SED. Het Politburo rapporteerde in die bijeenkomst onder meer "over het fractionele optreden van de groep Schirdewan, Wollweber en anderen". Uit deze publicatie treedt aan het licht hoe ernstig de beleids-crisis in de Oost-Duitse partij is geweest, die er toe geleid heeft drie toonaangevende partijfunctionarissen uit het Politburo te stoten. Het zijn de topfunctionaris voor het kader Karl Schirdewan, de voormalige minister van staatsveiligheid Ernst Wollweber, de partij-ideoloog Fred Oelssner. De eerstgenoemde twee zijn eveneens verwijderd uit het centraal comité. Aan Schirdewan en Wollweber, welke laatste al aan het einde van 1957 van zijn ministerspost was ontheven, is ten laste gelegd met andere, niet genoemde vooraanstaande partijleden een fractie binnen de partij te hebben gevormd, die het beleid van de SED fundamenteel wilde wijzigen.

Fred Oelssner, die bij deze zuivering "milder" blijkt te zijn behandeld, is in ~~getreke~~ gesteld voor afwijkingen in het economische, inzonderheid het landbouwbeleid. Hij wordt van indirecte ondersteuning van de groep Schirdewan beschuldigd, hoewel in het verslag van het Politburo uitdrukkelijk is geconstateerd, dat Oelssner van deze groep geen deel uitmaakte. Hem wordt ten laste gelegd dat hij de toegespitste centralisatie in verschillende onderdelen van het staats-

apparaat heeft willen handhaven.

Schirdewan, die in 1955 als plaatsvervanger van de zieke partijleider Ulbricht fungeerde, maakte in de SED in nauwelijks 10 jaren tijds politieke carrière. In de herfst van 1956 moeten er tussen Ulbricht en hem diepgaande meningsverschillen zijn gerezen. Het rapport van het Politburo zegt dienaangaande, dat Schirdewan de besluiten van het XXste CPSU-congres verkeerd interpreteerde ten bate van de "klassevijand", voorts de "contra-revolutionaire groep-Harich" in bescherming nam en Duitslands hereniging nastreefde "tot elke prijs". Alle drie beschuldigingen houden dus verwijten in, dat Schirdewan indirect is ingegaan tegen het beleid en de persoon van Walter Ulbricht.

Het centraal comité van de SED heeft de sancties tegen de drie functionarissen goedgekeurd. Ulbricht is voorshands als overwinnaar uit het strijdperk getreden. De mutaties in de top van de SED tonen wel duidelijk aan hoe labiel de positie van hem en zijn medestanders geweest moet zijn.

Op grond van zogenaamde rechtse afwijkingen zijn bij de recente zuivering in Oost-Duitsland hoge SED-functionarissen aangepakt, die gemeten naar westerse maatstaf, geenszins als "revisionisten" kunnen worden aangemerkt. Ook in Nederland is dit min of meer het geval gebleken met figuren als Reuter en Brandsen, beiden van "rechtse afwijkingen" beschuldigd en afgezet als partijbestuurders.

Aan het conflict in de Oost-Duitse partij moeten aanvankelijk vooral persoonlijke tegenstellingen hebben ten grondslag gelegen. Bij het gaandeweg verscherpen van de controversen - in een strijd om de macht - zijn zij geforceerd omgebogen naar het "principiële" politieke geschil.

Een dusdanig verschijnsel is ook in de CPN waar te nemen; uiteraard op veel kleinere schaal en onder omstandigheden, die niet vergelijkbaar zijn met die in de SED. De Oost-Duitse partij beheerst het apparaat van de staatsmacht.

Het toespitsen van de interne tegenstellingen in SED en CPN zal **stellig** in aanzienlijke mate zijn bevorderd door het autoritaire optreden van persoonlijkheden zoals Walter Ulbricht en Paul de Groot. In beide partijen bestaat immers een grote aversie tegen het optreden van hun eerste partijsecretaris.

HOOFDSTUK II - ACTIVITEITEN VAN DE CPN EN HAAR HULPORGANISATIES.

Voortgezette aanval op de oppositie - "Verklaring" van het partijbestuur.

Paul de Groot heeft zich niet gehouden aan het besluit van het partijbestuur in de resolutie van 7-1-1958 om de discussie over het conflict CPN-EVC te beeindigen. In "De Waarheid" van 25-1-1958 deed hij opnieuw een aanval op de oppositie.

Het uit de partij treden van een aantal EVC-functionarissen en het volharden in hun houding van Reuter en Brandsen zullen De Groot tot het nemen van doortastende maatregelen hebben doen besluiten. Deze resulteerden in een verklaring van het partijbestuur die in "De Waarheid" van 8-2-1958 gepubliceerd werd. De voornaamste punten hiervan zijn:

- a. uitstoting van Fritz Reuter uit het partijbestuur; hem wordt tevens verzocht zijn zetel in de Tweede Kamer ter beschikking te stellen;
- b. schorsing van Bertus Brandsen als lid van de partij;
- c. scherpe veroordeling van een aantal EVC-functionarissen;
- d. nadrukkelijke berisping van Henk Gortzak en Mevr. Lips-Odinot; en
- e. het opnemen van 6 nieuwe leden in het partijbestuur.

In de verklaring worden Reuter en Brandsen er van beschuldigd de leiding te hebben genomen van een "rechtse fractie", die het apparaat van de EVC misbruikt in een actie tegen de partijleiding en de partijpolitiek.

Bovendien had Reuter het partijbestuur met een "openlijke oorlogsverklaring" bedreigd, indien dit bestuur verdere maatregelen tegen hem en zijn aanhang zou nemen. Op grond hiervan is Reuter uit het partijbestuur gestoten en werd hem verzocht zijn zetel in de Tweede Kamer ter beschikking te stellen. Hieraan heeft Reuter inmiddels voldaan.

Brandsen wordt verweten geen gevolg gegeven te hebben aan de oproep zijn houding te wijzigen. Hij zal door het partijbestuur ter verantwoording worden geroepen. Dan zal bepaald worden of zijn schorsing wordt opgeheven dan wel dat BRANDSEN als partijlid geroyeerd zal worden. Dit laatste is het meest waarschijnlijke.

Aan Gortzak en Mevr. Lips-Odinot werd door het partijbestuur een reprimande toegediend, omdat zij, volgens de verklaring, de rechtse praktijken en het desorganiserend optreden van Reuter en Brandsen voortdurend in bescherming hadden genomen.

Een aantal EVC-functionarissen - volgens partij publicaties een twaalfstal - wordt verweten dat zij op "georganiseerde en demonstratieve wijze" voor hun partijlidmaatschap hadden bedankt. De verklaring beschuldigt hen verder een openlijke campagne ontketend te hebben om aan de EVC het klassekarakter te ontnemen en te trachten deze organisatie tot een reformistische vakcentrale te verlagen.

In de verklaring wordt verder vastgesteld dat de door de groep Reuter-Brandsen ingeslagen koers de EVC zal vervreemden van de partij en zal leiden tot liquidatie van de EVC. Dit wordt te erger geacht, omdat zulks plaats vindt in een tijd, waarin de vakbeweging een belangrijke taak te vervullen heeft.

De verklaring besluit met de mededeling dat het dagelijks bestuur van de partij in "De Waarheid" en in "Politiek en Cultuur" nadere voorlichting over deze zaak zal geven. Dit is intussen geschied in drie artikelen in het partijdagblad, gepubliceerd in de loop van februari. Hierin worden de wandaden van de opposanten in wat felle kleuren afgeschilderd en wat breder uitgesponnen en er worden, speciaal over de handelingen van de uit de partij getreden EVC-ers meer details gegeven. Deze EVC-ers worden er o.m. van beschuldigd pressie te hebben uitgeoefend op met name genoemde partijgetrouwe collega's in de EVC.

Het optreden van de oppositie als fractie in de partij is een der ergste vergrijpen waaraan een communist zich schuldig kan maken, aldus de toelichting. Partijen, waarin dit wordt toegelaten, worden een speelbal van de bourgeoisie. Betoogd wordt nog, dat het partijbestuur met het nemen van de maatregelen niet over een-nacht-ijs is gegaan. Reeds van mei 1957 af werd in het partijbestuur kritiek op Reuter en Brandsen gebracht.

Gevolgen.

De thans door Paul de Groot c.s. getroffen maatregelen zijn waarschijnlijk wel vooraf op hun eventuele gevolgen getoetst. De partijleiding heeft zich te voren op de hoogte gesteld van de sterkte van de groep Reuter-Brandsen, zowel in de partij als in de EVC.

De rapporten over de besprekingen van de resoluties van het partijbestuur in de afdelingsvergaderingen hebben De Groot voldoende zekerheid gegeven omtrent de volgzzaamheid van de partijleden.

Voor de partij houdt het uittreden van de EVC-ers een uitdunning van het toch al niet zeer talrijke kader in. Op hun declamen aan de partijwerkzaamheden kon onder de omstandigheden van de laatste tijd evenwel al niet meer gerekend worden.

Het is niet te verwachten, dat het ten opzichte van Brandsen en Reuter en de andere uitgetreden EVC-ers bij de nu getroffen maatregelen zal blijven. Pogingen om hen ook uit hun functie in de EVC te verwijderen zullen zeker niet achterwege blijven. Reeds nu is hun invloed op de partijgenoten/EVC-ers aanzienlijk verminderd. De opposanten hebben ervaren, dat het partijbestuur, indien nodig, niet aarzelt snel en krachtig toe te slaan.

Paul de Groot verdedigt zijn beleid.

Niettegenstaande de moeilijkheden in de partij veel van Paul de Groot's tijd in beslag genomen moeten hebben, vond hij toch nog de gelegenheid een reeks uitvoerige artikelen, onder de titel: "De Toestand" voor "De Waarheid" te schrijven. Het eerste daarvan verscheen in het nummer van 17-1-1958.

Mogelijk had De Groot er, na de vele in de jongste tijd op hem uitgebrachte kritiek, behoefte aan zich andermaal aan de partij te vertonen als de communistische politicus van allure, in staat en bekwaam om de internationale toestand te overzien en te beoordelen, de verschijnselen op de juiste wijze te interpreteren, de taktiek van de partij daarnaar te richten en de enige goede gedragslijn voor de partij vast te stellen, kortom als de partijleider bij uitnemendheid, ver uitstekend boven zijn mede-partijbestuurders.

De inhoud van de artikelen komt neer op het propageren en verdedigen van de huidige partijpolitiek.

In zijn beschouwing betreft De Groot de kwestie van de eenheid in de vakbeweging.

De bewering dat het partijbestuur de EVC zou willen liquideren noemt de algemeen secretaris van de CPN een leugen, een praatje rondgestrooid door de partijvijanden. Er waren slechts twee leden van het partijbestuur, die vóór het 18e congres liquidatie van de EVC hebben bepleit, nl. C.Geugjes en G.Geelhoed. (Dat hij op dat moment

volledig deze mening deelde, verzwijgt De Groot). Dit tweetal is echter geen lid meer van het partijbestuur en behoort nu tot de "theoretici" van de rechtse fractie van Reuter en Brandsen. Hun politiek is dan ook rechts en revisionistisch, ook in vakbewegingsvraagstukken.

Dat de versmelting van de EVC met het NVV in 1947 niet door is gegaan, aldus De Groot, is enerzijds te wijten aan de ommezwaai van Kupers en Van der Lende van het NVV, toen Amerika in verband met de Marshallhulp het NVV verbood met de communisten samen te werken, en anderzijds aan de sabotage van de toen nog van de EVC deel uitmakende trotskisten Van den Berg, van Os e.a. Het niet doorgaan van de fusie was toen een zware slag voor de arbeidersklasse, maar om thans de EVC te liquideren zou een capitulatie zijn voor het reformisme. Eén deel van de rechtse oppositie streeft naar liquidatie van de EVC zonder vorm van proces, een ander deel gaat daar langs een omweg naar toe.

Het streven naar een vakcentrale vrij van politieke invloeden noemt De Groot kinderlijk, zo niet misdadig. EVC-bestuurders als J. Grootenboers en A. van den Broek, die deze richting voorstaan, stelt hij het voorbeeld voor ogen van Toon van den Berg die in 1948 hetzelfde doel nastreefde. De door hem opgerichte vakcentrale (OVB) heeft thans slechts 3 à 4 duizend leden.

De enige weg naar de eenheid van de arbeidersklasse op vakbewegingsgebied, zo schrijft Paul de Groot verder, is aangegeven door het partijbestuur in zijn resolutie van december 1956, toen "wij" de economische ommekeer zagen aankomen. Wij stelden toen dat "eenheid van actie van onderop" door vorming van actie-comité's het enige middel was om de kracht van de arbeidersklasse zo groot mogelijk te maken. Hierbij gaat het vooral om de politieke richtlijn: "Eenheid van onderop". Alleen de communistische partij met haar 40-jarige ervaring en haar invloed in de bedrijven is in staat een juiste richting aan het streven van de arbeidersklasse te geven.

Daarom juist is de poging van de groep Reuter-Brandsen om de EVC-arbeiders tegen de partij op te zetten zo funest.

De Groot beëindigt zijn beschouwing met een oproep de uitgetreden EVC-bestuurders uit hun functies te zetten. "Hoe sneller deze groep buiten staat zal worden gesteld om nog meer schade aan te richten, des te beter zal het voor de verwezenlijking van de eenheid van actie zijn".

Nieuwe leden CPN-partijbestuur.

In verband met vijf vacatures in het partijbestuur, ontstaan door het overlijden van J. Brandenburg, J. Haken en G. Kuijper, alsmede door het uittreden van B. Brandsen en C. Geugjes, heeft de partijleiding begin februari enige voorzieningen getroffen. Zo werd, volgens een publicatie in "De Waarheid" van 8 februari, besloten een zestal vooraanstaande CPN-kaderleden tot aan het eerstkomende congres regelmatig aan de partijbestuurszittingen te laten deelnemen, zij het slechts met adviserende stem.

Reeds voor het begin van de partijbestuurszittingen van 6 en 7 februari - waarin, met vijf opengevallen plaatsen, door uitsluiting van Reuter de zesde vacature zou ontstaan - bleken zes aspirant-partijbestuurders als zodanig al te zijn aangewezen. Paul de Groot was er blijkbaar zeker van dat op deze zittingen het partijbestuur zou besluiten om Reuter uit zijn midden te verwijderen. In de hierdoor ontstane vacature was dus reeds van te voren voorzien. Van deze zes nieuwe personen zijn er vier EVC-functionarissen, nl.:

W. Hartog, voorzitter van de ABWB/EVC (bouwvakarbeiders), tevens lid-districtsbestuur Zaanstreek;

H. Schuur, secretaris-penningmeester van de BLZ/EVC (landarbeiders);

C.F. Helmers, voorzitter van de ABHM/EVC (hout- en meubelarbeiders); hij is ook lid van het districtsbestuur Amsterdam en

Mevr. A. van Dijk-Stol, hoofdbestuurslid van de BNOF/EVC (Overheids-personeel).

De beide andere nieuwe partijbestuursleden zijn: J. de Boer, lid van het CPN-districtsbestuur Friesland en G. Verrips, lid van het Amsterdamse districtsbestuur, tevens de belangrijkste man van de CPN-onderwijscommissie.

De thans aan het partijbestuur toegevoegde personen staan in de controverse CPN-EVC geheel aan de kant van Paul de Groot, waardoor diens positie aanmerkelijk is versterkt.

Overigens is het tussen twee congressen toevoegen van leden aan het partijbestuur een novum en in de CPN niet eerder vertoond.

In dezelfde publicatie (8-2-'58) werd de benoeming bekend gemaakt van J. Hesselman als lid van het dagelijks bestuur. Hij komt in de plaats van de overleden G. Kuijper. Hesselman, die secretaris is van het CPN-district Zaanstreek, was reeds lid van het partijbe-

stuur. Cok hij behoort tot de trouwe medestanders van Paul de Groot.

De CPN en de a.s. verkiezingen.

Ter voorbereiding van de verkiezingscampagne werden reeds in juni en november van het vorige jaar landelijke conferenties belegd, waarop in januari en februari 1958 vergaderingen in de grote steden op districtsniveau volgden. Een landelijke verkiezingscommissie, waarin partijbestuurder Luirink een belangrijke rol speelt, moet leiding geven aan het propagandawerk. Dienaangaande werden aan de afdelingsbesturen praktische wenken verstrekt en werd de uitgave aangekondigd van een geschrift met feiten en cijfers ten behoeve van de door de afdelingen te voeren propaganda.

Het aantal door de partij uitgegeven buurt- en bedrijfskranten werd opgevoerd. Ook exemplaren van de zgn. kleine "Waarheid" zijn op grote schaal verspreid. Op 20 februari verscheen bovendien de eerste CPN-verkiezingsbrochure, getiteld "De aap uit de mouw van de bestedingsbeperving", van de hand van Marcus Bakker.

Op de kandidatenlijsten voor de Provinciale Staten van de CPN bleken enkele namen van personen, die voorheen wel op deze lijsten voorkwamen nu te ontbreken. Van een wijziging op grote schaal als gevolg van de controverse in de CPN kan evenwel niet gesproken worden.

Wel werden in de kieskringen Amsterdam, Haarlem en Hilversum de reeds ingediende lijsten op het laatste ogenblik teruggehaald en vervangen door andere. Hierbij bleek dat Henk Gortzak zijn plaats als lijststaanvoerder had moeten afstaan aan Gerben Wagenaar. Deze wijziging houdt stellig verband met de houding van Gortzak in het partijbestuur.

Partijfilmdienst.

Van januari tot en met mei 1958 zal de filmdienst van de CPN een veertiendaags bulletin : "Film en Verkiezingen" uitgeven.

In het eerste nummer wordt o.m. vermeld, dat de CPN-districten Groningen, Friesland, Drente, Zaanstreek, Rotterdam en Den Haag reeds over een filmprojector beschikken. Een aantal andere districten krijgt gezamenlijk de beschikking over een toestel. Over Amster-

dam wordt niets medegedeeld.

Verscheidene districten zijn met hun filmtournee's en huis-kamervoorstellingen reeds gestart. De districten Drente, IJsselstreek en Centraal Gelderland zijn sterk achtergebleven met wat de partij noemt de "filmagitatie".

Voor verkiezingsredevoeringen zal tijdens de filmvoorstelling meer tijd uitgetrokken worden dan doorgaans het geval is.

Nieuw bestuur Stichting BEPENAK.

De Stichting tot Bevordering van de Pers van de Nederlandse Arbeidersklasse - BEPENAK - is eigenaresse van het gebouwen-complex Felix Meritis en van vrijwel de gehele typografische installatie waarmee het CPN-dagblad wordt vervaardigd. Het behoort tot de taak van deze stichting adviezen te geven en middelen ter beschikking te stellen aan het communistische publiciteitsapparaat.

Toen in de loop van 1957 de oppositie in de CPN vastere vormen begon aan te nemen realiseerde de algemeen secretaris Paul de Groot zich, dat het bestuur van de Stichting BEPENAK feitelijk in handen was van een van zijn voornaamste tegenstanders nl. de EVC-voorzitter J.F.Reuter. Hij was secretaris van het stichtingsbestuur en werd als penningmeester bijgestaan door J.C. Misdom, die politiek gezien voor De Groot ook niet meer geheel acceptabel was. De plaats van de overleden voorzitter, J. Brandenburg, was onbezet gebleven. Deze voor haar ongewenste situatie wilde de partijleiding zo snel mogelijk door middel van een bestuursuitbreiding beëindigen.

Op 1 december 1957 werd een nieuw bestuur gevormd, dat bestaat uit A.A. Verhey, die fungeert als voorzitter, H. Hoekstra, die als secretaris optreedt, verder uit S. de Groot, G. Kuijper, W.E. Neven, N. Luirink, J.C. Misdom en J. F. Reuter als commissarissen.

Van dit bestuurscollege maken Reuter en Misdom dus nog wel deel uit maar zij bezetten er onbetekenende functies in. G. Kuijper, secretaris-penningmeester van het partijbestuur der CPN is sindsdien overleden. De vraag rijst of Reuter, die begin februari uit

het partijbestuur werd verwijderd, mettertijd ook uit het bestuur - van de Stichting BEPENAK zal worden verwijderd.

Door deze bestuurswijziging is De Groot erin geslaagd de Stichting BEPENAK weer volledig onder zijn contrôle te brengen.

Omvorming CV Uitgeverij Persorganen.

De Commanditaire Vennootschap Uitgeverij Persorganen is de communistische onderneming die belast is met het uitgeven van het partijdagblad "De Waarheid". C. Geugjes was tot voor kort beherend vennoot van deze CV en trad als zodanig op als directeur van dit dagblad. Toen hij als gevolg van zijn uittreden uit het partijbestuur van deze functie werd ontheven kwam ook de rechtspositie van "De Waarheid"-uitgeverij ter sprake.

De partijleiding wil vermoedelijk deze op 10 november 1949 opgerichte CV op aandelen - aangegaan voor de tijd van 10 jaar - tot een Naamloze Vennootschap omvormen. Sinds 4 januari 1958 wordt in de kop van het dagblad vermeld, dat "De Waarheid" een uitgave is van de NV Persorganen i.o.

De communist J. Geerligts, die in september 1957 reeds werd aangeduid als directielid, is Geugjes als directeur van "De Waarheid" opgevolgd.

Wijzigingen in de beheersvorm van enkele andere communistische instellingen zijn op grond van de bepalingen uit de Wet op de Stichtingen eerlang te verwachten. Reeds werd vernomen dat ook de Stichting BEPENAK vermoedelijk zal worden omgezet in een Naamloze Vennootschap.

Herdenking februari-staking.

Onder uitzonderlijk slechte weersomstandigheden vond op 25 februari jl. de jaarlijkse communistische herdenking van de februari-staking te Amsterdam plaats. De strubbelingen in de CPN waren er de oorzaak van dat zeer laat was gestart met de campagne om tot deelname aan te sporen. Vooral buiten het partijdistrict Amsterdam was van een dergelijke campagne weinig te bespeuren.

Het défilé langs het monument "De Dokwerker" verliep rustig. Onder de daarbij neergelegde kransen bevond er zich een, die volgens "De Waarheid" van 26 februari door een groep bouwvakarbeiders was gelegd in opdracht van de Bjelorussische bouwvakbond, bij wie een delegatie van Nederlandse bouwvakkers vorig jaar te gast is geweest.

Tot en met 1957 is Bertus Brandsen elk jaar opgetreden als secretaris van het communistische herdenkingscomité. Deze keer werd die functie waargenomen door Mej. Dé de Haas. De naam van Brandsen komt nog wel voor als een van de ondertekenaars van de gebruikelijke "oproep" tot deelname aan de herdenking van de staking.

Marcel Cachin overleden.

Op 14 februari reisde Marcus Bakker, lid van het dagelijks bestuur van de partij, naar Parijs om de begrafenis bij te wonen van de aldaar op 88-jarige leeftijd overleden Marcel Cachin. "De Waarheid" besteedde in zijn kolommen nogal wat aandacht aan het overlijden van de directeur van haar zusterblad "l'Humanité", die tevens lid was van het Politiek Bureau van de Franse Communistische Partij. In de publicaties werden herinneringen opgehaald aan het bezoek dat Cachin in 1946 aan Nederland bracht, toen hij in Birkhoven namens het Franse partijorgaan het eerste Waarheidzomerfeest bijwoonde.

* * *

Mantelorganisaties.

VREDESBEWEGING.

De communistische partijen en mantelorganisaties in West-Europa gaan voort zich te keren tegen het opnemen van atoomwapens in de westerse defensie. Hun activiteit concentreert zich de laatste maanden op het bestrijden van de Amerikaanse voorstellen om in verschillende landen raketbases te vestigen. Deze militaire steunpunten worden in de communistische pers zonder meer Amerikaanse raketbases genoemd. Voor de veiligheid van de landen, waar ze gevestigd worden, zouden ze, volgens de communistische voorlichting, een ernstige bedreiging in houden.

Vertegenwoordigers van 9 West-Europese, met de Wereldvrede-raad gelieerde vredesorganisaties waren op 1 december van het vorige jaar in Parijs bijeengekomen. Deze conferentie beval de nationale vredesraden der NAVO-landen o.m. aan de publieke opinie te activeren t.a.v. het verzet tegen het vestigen van de raketbases. De vredesraden dienden afzonderlijk de meest geschikte methode te vinden om in het eigen land de massa in beweging te brengen. Verder zouden deze raden al het mogelijke moeten doen om terzake met anders georiënteerde vredesgroeperingen te gaan samenwerken.

Medio januari 1958 nam het algemeen bestuur van de Nederlandse Vredesraad de uitvoering van deze actie nader in beschouwing. Met name de communisten onder de bestuursleden spraken als hun mening uit, dat de tenuitvoerlegging van de actie tegen raketbases geen langer uitstel kan lijden. Binnen het raam van de Nederlandse staatkundig-politieke verhoudingen achtten zij de actie van actuelere betekenis dan de internationale vredesactie tegen de proefnemingen met kernwapens.

De leiding van de NVR is maar weer eens een landelijke handtekeningencampagne gaan voeren. Delijsten, waarmee men zou moeten werken, mogen geen aanduiding bevatten, waaruit de bemoeienis van de Nederlandse Vredesraad zou kunnen blijken. De organisatoren menen waarschijnlijk de campagne voor het publiek meer acceptabel te maken door op de lijsten de namen te vermelden van een aantal vooraanstaande figuren van niet-extremistische politieke overtuiging. Zodoende zou een schijn van goede trouw aan deze actie gegeven worden.

De leiding van de NVR overweegt deze lijsten ook ter beschikking te stellen van andere vredesgroeperingen, zoals "Kerk en Vrede", die er dan zelfstandig mee zouden kunnen werken. Hierdoor hoopt men de actie in zo breed mogelijke kring weerklank te doen vinden.

In het NVR-orgaan "Vrede" dd. 30 januari jl. werd de campagne in algemene zin bij de lezers (dus in een vrij beperkte kring) geïntroduceerd. Vreemd genoeg werd hier vermeld, dat de NVR het initiatief nam tot het organiseren van een "volksuitspraak" over de vestiging van raketbases, omdat "de regering de volksvertegenwoordiging geen gelegenheid geeft zich te uiten". Volgens hetzelfde artikel zullen binnenkort terzake nadere mededelingen worden gedaan.

Jeugdbeweging.

Half februari vergaderde het hoofdbestuur van het Algemeen Nederlands Jeugd Verbond ter bespreking van de discussiegrondslag voor het aanstaande Paascongres.

In afwijking van het gebruik om het bestaan van een nauwere binding tussen het ANJV en de CPN te verdoezelen heeft deze jeugdorganisatie ditmaal in een van de resoluties alle afdelingen opgeroepen de CPN te steunen bij de komende Staten- en Raadsverkiezingen.

Verder sprak het ANJV-hoofdbestuur zich tijdens de genoemde vergadering o.m. uit tegen het vestigen van raketbases in Nederland en tegen het regeringsbeleid inzake Nieuw-Guinea.

Vereniging "Nederland-USSR".

De Vereniging "Nederland-USSR" geeft sinds november 1957 onder de titel "Briefnieuws" een nieuw maandelijks periodiek uit. Dit brengt goed verzorgd een groot aantal beknopte berichten van wetenschap, techniek, kunst, sport, onderwijs en economie van de Sowjet-Unie. Het blaadje wordt gepresenteerd als een uitgave van het Cultureel Informatie Centrum van de Vereniging "Nederland-USSR".

Met behulp van deze nieuwe uitgave wordt opnieuw geprobeerd om de Vereniging "Nederland-USSR" uit het isolement te verlossen. Het oude verenigingsorgaan "Nederland-USSR" blijft normaal verschijnen. Daarmede komt men niet buiten de kring van leden en sympathisanten der vereniging. Met "Briefnieuws" wordt echter beoogd bij

bepaalde groepen mensen belangstelling te wekken voor Sowjet-Russische prestaties op het gebied van hun eigen vak of beroep. Men profiteert hierbij van de ervaringen opgedaan met het "Schaakbulletin" en het "Medisch bulletin", twee uitgaven der vereniging waarvan een gedeelte der (beperkte) oplage inderdaad terecht komt buiten de kring van geestverwanten van "Nederland-USSR".

Met de vereniging zelve gaat het nog steeds bergafwaarts. Af en toe wordt er in enkele afdelingen weer eens een filmvoorstelling gegeven. Nog steeds doet zich echter het bezwaar gevoelen, dat van Russische zijde niet voldoende nieuwe films ter beschikking worden gesteld.

NVB.

De Nederlandse Vrouwen Beweging zette de in januari begonnen actie tegen het vestigen van raketbases op Nederlandse bodem voort.

Het NVB-hoofdbestuur richtte verder een schrijven aan President Coty van Frankrijk, waarin het protesteert tegen de Franse luchtaanval op Sakiet sidi Joessef en aandringt op het terugtrekken van de Franse troepen uit Algerije.

Voor de viering van de Internationale Vrouwendag op de 8ste maart heeft het hoofdbestuur van de NVB algemene richtlijnen uitgegeven. Besloten werd plaatselijk openbare bijeenkomsten te beleggen onder leiding van een 8-maart-comité, waarin de voorzitter en de secretaresse van de NVB-afdeling zitting hebben. Zoveel mogelijk dienden niet-NVB-leden en invloedrijke personen, die voor het verbod van de atoomproeven, voor "de rechten van de vrouw en de verdediging van het levenspeil" zijn, bij de viering te worden betrokken.

Voor het gehele land is een oproep om de 8ste maart te vieren uitgegeven. Adhaesie-betuigingen konden worden ingezonden bij het landelijk secretariaat van de NVB, dat voor doorzending naar het Comité voor de viering van de Internationale Vrouwendag belofde zorg te dragen.

Buchenwald-Vriendenkring.

In het februari-nummer van zijn bulletin heeft de landelijke raad van de Buchenwald-Vriendenkring een oproep gericht tot alle voormalige gevangenen van het concentratiekamp Buchenwald om de

herdenking van de februari-staking te Amsterdam op 25 februari bij te wonen.

De raad wees er op, dat de februari-staking voor oud-Buchenwalders een speciaal karakter heeft. De Joodse landgenoten, die kort voor en na de staking werden gearresteerd, waren immers de eerste Nederlanders, die in het voormalige concentratiekamp werden geïnterneerd.

In verband met de herdenking belegde de Vriendenkring op 20 februari jl. in Amsterdam een openbare bijeenkomst. Daar voerden o.a. J. Alvarez Vega, voorzitter van het Nederlandse Auschwitzcomité, en J. van Seggelen, directeur van Pegasus, het woord. De sprekers wezen op het gevaar van het herlevend fascisme in Duitsland. Zij spoorden de aanwezigen aan de herdenking van de februari-staking te maken tot een grootse manifestatie om het wereldgeweten wakker te schudden.

* * *

VAKBEWEGING.

EVC-ledenbrief.

Als reactie op de tegen Reuter c.s. gerichte "Verklaring" der CPN in "De Waarheid" van 8-2-58 ging het verbondsbestuur der EVC medio februari over tot opstelling van een "ledenbrief", waarin het zich verdedigt tegen "een groot aantal beweringen" die "sedert enige maanden" over de leiding der EVC worden rondgestrooid.

Niet het gehele verbondsbestuur heeft zich, naar gebleken is, met deze gang van zaken kunnen verenigen. W.Hartog (ABWB), H.Schuur (BLZ) en voorts F.Meis (ABT) hebben zich van de ondertekenaars der "ledenbrief" (F. Reuter en B.Brandsen) gedistancieerd.

In de ledenbrief wordt met vijf "legenden" afgerekend.

1. Het is niet waar dat de EVC niet wil overgaan naar het NVV, dus van het principe van één grote Nederlandse vakbeweging zou zijn afgestapt. Het EVC-huis blijft echter noodzakelijk zolang het overgaan naar het NVV wordt geblokkeerd door het ontbreken van vakbondsdemocratie in dat verbond.
2. Het is laster te zeggen dat de EVC - omdat zij voor haar rechten opkomt - naar koninklijke goedkeuring zou streven.
3. Het is al te dol te stellen dat EVC-functionarissen wegens hun trouw aan hun politieke partij gevaar lopen weggewerkt te worden. (Dit slaat op een passage uit de CPN-"verklaring", volgens welke "een EVC-bestuurder, lid van het partijbestuur der CPN" met afzetting was bedreigd. In de ledenbrief wordt aangenomen dat Freek Meis is bedoeld. Deze - zo staat daar vetgedrukt - heeft echter verklaard nooit door het EVC-secretariaat met ontslag of wegwerken te zijn bedreigd).
Omgekeerd mogen communisten in de EVC ook geen jacht gaan maken op niet-communisten. Hiervan beginnen zich wel tendenzen af te tekenen.
4. Het is volkomen onjuist te denken dat de EVC zich verzet tegen de vorming van actie-comité's en de totstandkoming daarvan zou saboteren. Inderdaad waarschuwt de EVC tegen het lukraak oprichten van actie-comité's. Anderzijds ziet de EVC-leiding het als haar taak een gemeenschappelijk optreden tegen de reactie tot stand te brengen.

5. Het zijn boze tongen die willen beweren dat het EVC-secretariaat heeft geweigerd de bouwvakarbeiders financieel te steunen. De EVC heeft integendeel over 5 weken in totaal f 16.250.- uitbetaald.

De slot conclusie in de "ledenbrief" luidt:

"Er wordt op een uitgebreide schaal tegen de EVC-leiding en tegen de leiding van sommige EVC-bonden gestookt, De geruchten, zoals die in omloop worden gebracht, hebben ten doel de arbeiders, vooral de EVC-leden, tegen hun leiding op te zetten. Met welk doel? We hebben gedurende het bestaan van de EVC meermalen plotseling de stelling horen verkondigen, dat het beter zou zijn de EVC maar op te heffen. Maandenlang werd dan in de EVC deze kwestie op alle mogelijke manieren in discussies aan de orde gesteld. En laten we het vooral duidelijk zeggen: niet door de EVC-leiding !!!
Telkens wanneer zo'n golf over de EVC kwam, werd aan de werk- of werf-lust in de EVC ernstige schade berokkend. De veronderstelling is gerechtvaardigd, dat zij, die het initiatief tot dergelijke discussies namen, het er om begonnen was de EVC op het kerkhof te krijgen.

Moeten de legenden, geruchten en verdachtmakingen, die nu aan de lopende band verschijnen, daartoe ook dienen? Wij doen in ieder geval een dringend beroep op alle leden van de EVC niet het oor te verlenen aan allerlei oncontroleerbare verzinsels".

De ledenbrief is niet bij de communistische drukkerij Dijkman in Amsterdam gedrukt. Op 17 februari jl. kregen de diverse bondsbesturen hem toegezonden, ter verspreiding onder de leden.

Reacties.

Openlijke, directe reacties van de zijde van het CPN-partijbestuur zijn nog niet bekend geworden. In "De Waarheid" van 21 februari verscheen alleen een kort artikel ondertekend met F.Neyts. De inzender becritiseerde het verspreiden van de ledenbrief.

Wel heeft een tweetal EVC-bonden in deze kwestie duidelijk stelling genomen tegen het verbondsbestuur. "De Waarheid" van 25 en 26 februari jl. meldt hierover het volgende:

De bondsraad van de ABWB is van oordeel dat Reuter c.s. misbruik hebben gemaakt van het organisatie-apparaat der EVC en verklaart het beleid van het hoofdbestuur van de ABWB, dat hiertegen krachtig is opgetreden, onvoorwaardelijk goed te keuren.

De bondsraad heeft ook kennis genomen van de afwijzende houding van het EVC-secretariaat tegenover de met hulp van de ABWB tot stand gekomen actie-comité's. Alleen reeds op grond daarvan is de bondsraad van mening dat de ledenbrief niet zonder meer aan de leden

van de ABWB kan worden verstrekt.

De bondsraad van de ABWB eist vervolgens het aftreden van Reuter en Brandsen en roept de andere bonden op hun leden in het verbondsbestuur, die Reuter c.s. steunen, terug te trekken.

De bondsraad stelt verder voor binnen twee maanden een buitengewoon congres van de EVC bijeen te roepen ter verkiezing van een nieuw verbondsbestuur.

Het standpunt van de bondsraad van de ABWM - een dag later bekend gemaakt - behelst, echter nog scherper geformuleerd, de vorenvermelde eisen en het besluit "de zgn. ledenbrief van het verbondsbestuur niet aan zijn leden toe te sturen".

Deze ledenbrief wordt schadelijk geacht voor de uitvoering van de besluiten van het laatste EVC-congres, zou tot broederstrijd leiden en tenslotte dienen om persoonlijke grieven van de ondertekenaars jegens een andere organisatie te luchten.

Een bijeenkomst van de bondsraad van "De Metaal", aanvankelijk bepaald op 15 februari, is door het hoofdbestuur uitgesteld tot 29 maart a.s. De meningen in "De Metaal" zijn sterk verdeeld. De CPN is druk doende haar volgelingen in deze vakbond tegen het afvallige "Metaal"-secretariaat in het harnas te jagen. Dit gebeurde bijvoorbeeld onder de communistische arbeiders bij enkele grote bedrijven in Amsterdam.

Ook enkele plaatselijke EVC-vergaderingen eisen, dat Reuter c.s. zullen aftreden, o.m. de Amsterdamse afdeling van de ATEK en de Rotterdamse afdelingen van de ABWB en "De Metaal".

Over het algemeen kan worden gezegd, dat buiten Amsterdam de meeste EVC-ers, die tevens partijlid zijn, bereid schijnen mee te werken aan het ontslag van de bestuurders, die zich van de CPN hebben losgemaakt of die met de partij op gespannen voet staan.

Reuter en Brandsen - de eerste door zijn uitsluiting uit het partijbestuur, de tweede door zijn schorsing - hebben in communistische kring aanzienlijk aan prestige ingeboet. Hetzelfde geldt voor de uitgetreden Amsterdamse gemeenteraadsleden Groot Roessink (van de BNOP) en J. Bussink (van "De Metaal"), die "getekend" zijn door de beschuldiging "op georganiseerde en demonstratieve wijze" uit de partij te zijn getreden. Bovendien heeft de oppositie tegen de CPN-leiding in eigen EVC-verband met toenemende tegenstand te kampen,

omdat thans naast Meis nog vier andere EVC-functionarissen bekleed zijn met het gezag van partijbestuurder.

Of het WVV zich daadwerkelijk met de controverse tussen de CPN en de EVC heeft ingelaten is niet gebleken. Wel moet als zeker worden aangenomen, dat het WVV van de kant der EVC volledig op de hoogte is gesteld. Mogelijk zullen ook EVC-bestuurders, die in de naaste toekomst Praag gaan bezoeken, deze kwestie opnieuw aansnijden. Zo zal de landelijk penningmeester R. SMID hiertoe wel binnenkort gelegenheid hebben als hij wordt opgeroepen voor een bijeenkomst van de financiële commissie van het WVV.

De acties in de bouwvakken.

De CPN, die zich, zoals bekend, bij het conflict in de Haagse bouwvakken had meester gemaakt van de leiding - met behulp van haar actie-comité's - heeft hierbij uiteenlopende strijdmethoden toegepast. Aanvankelijk werd geprobeerd om onder het motto "Loon naar prestatie" een langzaamactie door te voeren. De werkgevers reageerden hierop prompt met het verlenen van ontslagen. Nadien werd getracht om op een andere wijze tot enig gunstig resultaat te komen. Nu werd het stakingsparool alleen aan de groep timmerlieden uitgegeven, in de verwachting dat hierdoor de bouwactiviteit in het algemeen zou worden gestremd, zonder dat er een groot aantal stakers ten laste van de stakingskas zou komen. Het resultaat was echter averechts want ook andere werknemers werden daarop ontslagen of uitgesloten.

De volhardende houding van de bouwondernemers bood de CPN - resp. de actie-comité's - bij deze ontwikkeling weinig gunstige perspectieven.

Noodgedwongen gingen de communistische agitators overstag en na enig heen en weer gepraat kwam uit die hoek het advies om alsnog het werk op de aanvankelijk bestreden voorwaarden te hervatten. Hierbij werd naar voren gebracht, dat het mogelijk zou zijn bij het opvoeren van de arbeidsprestaties niet alleen de oude lonen plus conjunctuurtoeslagen (dwz. de "zwarte lonen") te evenaren maar zelfs te overtreffen.

Onder de druk van de omstandigheden verloochende de CPN zodoende haar strijd tegen de "superuitbuiting van de arbeidersklasse".

Het conflict, dat ongeveer zeven weken heeft geduurd, kwam daarmede geruisloos aan zijn einde.

HOOFDSTUK III - OVERIGE GROEPERINGEN.

Vierde Internationale.

In uiterlijk iets gewijzigde vorm verscheen op 1 februari 1958 het eerste nummer van de 2e jaargang van het Nederlandse trotskistische orgaan "De Internationale". De aflevering bevat o.m. een uittreksel uit een door M. Pablo (pseudoniem van Michel Raptis) op het vijfde wereldcongres gegeven verslag betreffende het zogenaamde intredewerk der Trotskisten.

De intredepolitiek.

Zoals bekend werd op het in 1951 gehouden derde wereldcongres van de 4e Internationale besloten een sterker geaccentueerde massapolitiek te voeren. Als gevolg daarvan zouden de nationale secties moeten infiltreren in de massabewegingen in hun land. Dit betekende bijv. voor Frankrijk intrede in de (communistische) PCF en de CGT, daarentegen voor Nederland in de (democratisch-socialistische) P.v.d.A. en het NVV.

De genomen beslissing leidde tot een scherp intern conflict en uiteindelijk tot een scheuring in de 4e Internationale.

Dientengevolge zijn thans de Trotskisten verdeeld in twee elkaar vijandig gezinde kampen, die respectievelijk een orthodoxe en een revisionistische stroming vertegenwoordigen, (de laatste wordt ook wel pabloïstisch genoemd naar de hiervoren vermelde Pablo, de leidende figuur in het Internationale Secretariaat van de "revisionistische" 4e Internationale).

De kleine Nederlandse groep Trotskisten heeft indertijd in meerderheid de door het derde wereldcongres aangegeven richtlijn getrouw gevolgd. In Frankrijk ontstond echter een scheuring en zo bestaan daar thans twee groepen, ieder met een eigen orgaan, nl. "La Vérité" (orthodox) en "La Vérité des Travailleurs" (revisionistisch).

De aanhangers van de beide richtingen staan blijkbaar nog steeds fel tegenover elkaar. Pablo maakt bijvoorbeeld in zijn verslag melding van "vernietigende aanvallen van de orthodoxen".

Pablo beweert dat de intredepolitiek doorslaggevend is gebleken voor de integratie in de massabeweging. Hij noemt deze een "reddend succes". Deze politiek heeft z.i. voor alle secties, die ertoe zijn overgegaan, de stabilisatie en de vooruitgang mogelijk gemaakt. (Hieronder zou dus mede begrepen zijn de Nederlandse sectie, de RCP, doch de resultaten in ons land zijn wel zeer pover).

Na een eerste periode van integratie zou nu een punt bereikt zijn, waarop moet worden bekeken hoe in de socialistische en communistische partijen "een bredere linkse stroming" kan worden opgestuwd, geanimeerd en gedeeltelijk geleid door trotskistische kernen.

Over de ontwikkeling van de intrede-taktiek maakte Pablo enkele opmerkingen, die ook van belang zijn voor een beter begrip van de werkwijze der Nederlandse trotskisten. Deze intrede-taktiek, die al wordt toegepast in de communistische partijen, beoogt, aldus Pablo, "een onafhankelijke werkzaamheid te combineren met een intrede-werkzaamheid als zodanig, waarbij de eerste erop gericht blijft de laatste te begunstigen".

De beschouwing van Pablo is er blijkbaar op gericht om de politieke werkzaamheden van de trotskisten in twee banen te leiden. Enerzijds behoren de aanhangers van de 4e Internationale hun activiteit verder te ontplooiën in de eigen, nationale sectie; anderzijds dienen zij daardoor ideologisch gesterkt - hun intredepolitiek in andere partijen beter tot haar recht te laten komen.

Pablo meent, dat er overal behoefte bestaat aan een 100% trotskistisch "open" orgaan, dat tegelijkertijd de ideeën en zelfs de organisatie, hoe beperkt deze ook moge zijn, van de 4e Internationale vertegenwoordigt. Te dien aanzien vervult dus het in Nederland uitgegeven tijdschrift "De Internationale" reeds gedurende een jaar de door Pablo gekenschetste rol.

Ontevreden boeren en de komende verkiezingen.

In M.O. no. 5 - 1957 werd de aandacht gevestigd op de ontevredenheid over het landbouwbeleid van de Regering in de kringen van kleine boeren. Bij desbetreffende protestacties trok het de aandacht dat een oud-lid van de NSNAP, de zogenaamde Rappard-beweging, spreekbeurten voor de ontevreden landbouwers vervulde. Een actieve rol werd mede gespeeld door H. KOEKOEK - hoofdredacteur van "De Vrije Boer" en Tweede Kamercandidaat - in 1956 - van de Nederlandse Oppositie Unie

(NOU). Thans is het besluit genomen om als "Boerenpartij" deel te nemen aan de komende Statenverkiezingen en mogelijk ook aan die voor de gemeenteraden.

Blijkens "De Vrije Boer" van 1 februari jl. besloot nl. het hoofdbestuur van de B.V.L. - Landelijke Vereniging voor Bedrijfsvrijheid in de Landbouw - in zijn vergadering van 8 januari met algemene stemmen tot deelname aan de stembusstrijd. De verkiezingen worden gezien als springplank voor de over twee jaar te houden kamerverkiezingen. Ondanks dit initiatief stelt de nieuwe groepering zich voor om de politiek en de kerk buiten beschouwing te laten (aldus H. Koekoek in "De Vrije Boer"). De voorzitter van de Gelderse Maatschappij voor Landbouw de heer C.J.v.d.Ley heeft in enkele redevoeringen een kritisch geluid doen horen tegen deze activiteit.

Voorop stellende dat de "Landelijke Vereniging voor Bedrijfsvrijheid in de Landbouw (voorzitter H. Koekoek, orgaan "De Vrije Boer") haar doel langs wettige weg wil bereiken, meende hij te moeten waarschuwen tegen wat hij aanduidde als het politieke gewroet van enige, met name genoemde oud-politieke delinquenten in de vrije boerenorganisaties.

Nog duidelijker heeft deze spreker zich enkele weken later geuit in een vergadering, die eveneens werd bijgewoond door vertegenwoordigers van de ABTB en de CBTB.

Achter de beweging van de zgn. "Vrije Boeren" - zo zei hij - staat een aantal vroegere nationaal-socialisten, die de voorlieden van genoemde beweging gebruiken als pionnen, vooruitgeschoven om met hun actie tegen de ambtenarij te spelen op de sentimenten van de boerenbevolking. Zij scheppen daarmee gelegenheid ons volk te injecteren met een oud gif.

Na deze conclusie te hebben getrokken, vestigde de voorzitter van de Gelderse Maatschappij voor Landbouw de aandacht op "twee dubieuze figuren, namelijk ir. Rispens en een zekere Adams", over wier politieke verleden als ex-NSB-er en ex-NSNAP-er hij enige mededelingen deed.

In "De Vrije Boer" van 1 maart jl. hebben zowel H. Koekoek als ir. H. Adams gereageerd op de uitlatingen van Van der Ley. Eerstgenoemde tekent daarin protest aan tegen de zijns inziens gedane poging om de BVL af te schilderen als een groep politieke delinquenten. (In feite is echter slechts de aandacht gevestigd op de politieke

agitatie onder de boeren gevoerd door enkele oud-politieke delinquenten. Het betreft hier ir. Rispens en ir. Adams.) Laatstgenoemde merkt. eveneens in "De Vrije Boer" van 1 maart op, nooit lid van de NSB of van de NSNAP te zijn geweest.

Vast staat echter dat hij met de zgn. Rappard-beweging (i.c. de NSNAP) sympathiseerde en voorts op grond van zijn gedrag tijdens de bezetting na de bevrijding werd geïnterneerd voor de duur van een jaar en zeven maanden, zulks op grond van het zich als lid aansluiten bij aan de NSB verwante organisaties en het blijken geven van nationaal-socialistische gezindheid.

Ten aanzien van ir. Rispens is bekend, dat hij een trouw volgeling van Mussert was en tijdens de oorlog op diens hoofdkwartier werkzaam is geweest.

HOOFDSTUK IV - ACTIVITEITEN VAN INDONESIËRS, SURINAMERS, CHINEZEN, enz.

De Indonesische studenten in Nederland.

Het zich oriënteren ten aanzien van de studiemogelijkheden van Indonesische studenten, die in opdracht van de R.I.-regering Nederland moeten verlaten werd voortgezet. In Nederland bestaat onder de Indonesische studenten praktisch geen belangstelling voor het voortzetten van de studie in landen achter het IJzeren Gordijn. Het bekende aanbod van Oost-Duitsland om Indonesiërs de gelegenheid te bieden daar af te studeren heeft tot dusverre geen enkel effect gesorteerd.

De Indonesische studenten van de faculteit der politieke en sociale wetenschappen van de Gemeente Universiteit te Amsterdam kwamen bijeen om te beraadslagen over hun studiemogelijkheden in het buitenland. Verwacht wordt dat de "Hochschule für Politik" in West-Berlijn daarvoor in aanmerking komt, zijnde een instituut dat het meest overeenkomt met de faculteit in Amsterdam.

De "P.I."

De communistische vereniging "Perhimpunan Indonesia" te Amsterdam, die een wankel bestaan voert, wordt misschien opgeheven. Naar verluidt zou er een andere vereniging in haar plaats komen, met andere doelstellingen.

De Indonesische studentenvereniging "Persatuan Peladjar Indonesia" (P.P.I.) te Amsterdam, met afdelingen elders in Nederland, ontwikkelt nog wel enige activiteit maar de belangstelling voor het verenigingsleven wordt afgeremd door gevoelens van onzekerheid t.a.v. hetgeen Djakarta zal beschikken in het kader van de maatregelen tegen Nederland. De vorming van een bewind te Padang contra de Indonesische regering te Djakarta heeft de moeilijkheden vergroot. Men heeft niet de minste zekerheid voor de toekomst. Er is geen anti-Nederlandse stemming waar te nemen onder de in ons land verblijvende Indonesische studenten. Integendeel schijnen zij hier liever te willen blijven. Financieel zijn velen echter afhankelijk van Djakarta.

Communistische agitatie.

Evenals de communisten in Indonesië neemt de CPN het - op niets gefundeerde - standpunt in, dat de tegenregering te Padang een maaksel is van de westerse mogenheden. Daarvan getuigt een communiqué van

het dagelijks bestuur der CPN, waarin het o.a. heet dat de leiders op Sumatra in dienst staan van Amerikaanse en Nederlandse "kolonialisten". Deze aantijgingen houden nauw verband met het feit, dat Padang zich tegen het communisme keert en al enige tijd geleden communistische leiders op Sumatra heeft afgezonderd.

Zuid-Molukken.

De zgn. RMS-regering te Rotterdam stelt zich voor op 25 april a.s. de stichting van de Republiek der Zuid-Molukken feestelijk te herdenken en wel op ruimere schaal dan verleden jaar. De R.M.S.-regering staat sympathiek tegenover de tegenregering in Padang maar koestert overigens geen verwachtingen voor wat de Zuid-Molukken betreft. Dit blijkt uit een verklaring van Ir. Manusama, (Volkskrant 28-2-58).

Chinese culturele activiteit.

De vertegenwoordiging van de Chinese Volksrepubliek in Nederland regelde de komst in juni 1958 van een Chinees Operagezelschap en in augustus van een Chinees circus, dat ook voor het Holland Festival zal optreden.

Verder tracht zij nog steeds te komen tot de oprichting van een algemene Chinese vereniging in Nederland. Om hiertoe te geraken probeert zij het nu met een "Chinese Filmvereniging", wetende dat de Chinezen alhier in Chinese films geïnteresseerd zijn.

De filmvoorstellingen, hoofdzakelijk in Amsterdam en Den Haag, vinden regelmatig plaats. Een 100 tot 200 Chinezen en een aantal Nederlandse echtgenoten bezoeken deze vertoningen.

Ook is men nog steeds doende gelden in te zamelen voor een in China te stichten school voor kinderen van zgn. Overzee Chinezen, waarmede een bedrag van f 50.000.- gemoeid zou zijn.

In verband met de wrijvingen tussen Nederland en Indonesië diende een aantal Indo-Chinese studenten in Nederland - waarschijnlijk alleen om redenen van studiebelang - een naturalisatieverzoek in. Ook de Chinese (communistische) Vertegenwoordiging zou hiertoe hebben geadviseerd, opdat betrokkenen rustig in Nederland zullen kunnen afstuderen. Het principe "Eens Chinees altijd Chinees" huldigend is in haar ogen het verwerven van van een vreemde nationaliteit een onbelangrijke bij-

komstigheid.

Van bepaalde zijde treft men voorbereidingen om in Nederland een vereniging van vrienden van "vrij" China op te richten, in navolging van een reeds in Engeland bestaande "Friends of Free China Association". Deze vereniging zou uitsluitend uit Nederlanders moeten bestaan.

* * *

Stakingen overzicht februari 1958.

<u>Bedrijf</u>	<u>Aanleiding</u>	<u>Inmenging Vakbonden</u>	<u>Resultaat.</u>	V o l g n o
Verschillende bouwobjecten te Den Haag.	Gewijzigde loonrege- ling.	Actie-comité o.l.v. CPN en ABWB/EVC.	Geen.	1.
Nederlands Bouw-Syndicaat te Amsterdam.	Gewijzigde loonrege- ling.	Geen.	Ontslag alle tim- merlieden. Hier- door kwam het werk van 230 bouwvakar- beiders stil te liggen, voor wie ook ontslag werd aangevraagd.	2.
Fa. Boogert en Holstein, onder aannemer Ned. Bouw-Syndicaat te Amsterdam.	Gewijzigde loonrege- ling.	NVV, CNV en KAB bemiddel- den, EVC stook- te.		3.
Schildersbe- drijf A.A. de Bok, Leerdam, werkzaamheden te Amsterdam.	Nieuwe tariefrege- ling.	Geen.	Volgens "Noord- Amsterdammer" eisen gedeelte- lijk ingewilligd.	4.

V o r i g e m a n d	begin in v o r i g e m a n d	De onder de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal stakers aan. De boven de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal arbeiders aan dat in nogmale toestand werkzaam is.																										
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27
1.	7/1	Aantal stakers: tussen de 300 en 400 man. Staking geleidelijk aan verlopen. Op 27/2 was het werk overal weer hervat.																										
2.	20/1	===== 21 à 24 timmerlieden.																										
3.	28/1	===== 25 =====																										
4.		===== 13 (werkz. A'dam) ===== 12 (werkz. A'dam) =====																										

A G E N D A.

<u>Datum:</u>	<u>Bijeenkomst:</u>	<u>Plaats:</u>	<u>Organisatie:</u>
* 1 en 2 maart '58.	4e Congres ABHM.	Amsterdam	EVC
1958	5e Congres BNOP.	Amsterdam	EVC
1958	Congres ABWB.	Amsterdam	EVC
1958	3e Congres VVI- Textiel en Kleding.	Sofia	WVV
april 1958	Bijeenkomst "Beroeps- commissie uit de glas- en keramische industrie" van de VVI-Chemie en Olie.	?	WVV
april 1958	Congres ABT.	Amsterdam	EVC
* 5,6,7 april 1958	7e Congres ANJV.	Amsterdam	ANJV
Voorjaar 1958	Europese jeugdconfe- rentie inzake de Duitse eenheid.	?	WFDJ
mei 1958	3e Congres VVI-Leder	?	WVV
mei 1958	Scheepsbouwconferen- tie VVI-Metaal.	Genua	WVV
mei 1958	Zitting administratief comité VVI-Chemie en Olie.	?	WVV
* juni 1958	Zitting administratief comité VVI-Transport.	Moskou	WVV
1-5 juni 1958	4de Wereldvrouwencon- gres.	Wenen	IDVF
27-29 juni 1958	3de Congres FIR.	Kopenhagen of Wenen	FIR
14-20 juli 1958	Congres vakbonds- jeugd WVV.	Praag	WVV
* 16-22 juli 1958	Wereldvredescongres.	Stockholm	WVR
20-28 juli 1958	Internationaal Archi- tecten congres.	Moskou	IUA
augustus 1958	4de Wereldconferentie tegen A- en H-bommen.	Afro-Aziatisch land.	Japanse Raad
september 1958	3de Internationale Be- roepsconferentie VVI- Metaal.	Praag.	WVV
4-13 september '58	5de IUS-congres.	Peking	IUS.

* = nieuw c.q. aangevuld.